õrna sulge. Nad läigivad nagu kuld ja sünnitavad imetoreda, suurepärase saba. Iga aasta ajavad linnud vanad ärakulunud suled maha. Nende asemele kasvavad uued, veel ilusamad ja suurepärasemad kui endised.

Paradiisilinnud elavad harilikult suurtes, paksudes metsades, kust neid raske kätte saada. Siin otsivad nad endile putukaid ja mahlaseid marju ja maiustavad alalõpmata. Selle juures piiluvad nad hoolega igale poole, kas läheduses mitte mõnda kütti näha pole, ja lendavad kohe minema, kui teda juba kaugelt silmavad. Nende ettevaatlikkuse pärast on kütil peaaegu täiesti võimatu neid kätte saada.

Aga sel ajal, kui paradiisilinnud vana ülikonna seljast maha ajavad ja endid uude ehtesse panevad, muudavad nad ka oma loomust: nad hakkavad oma iluga uhkustama ja suurustama. Nad tulevad hulgana ühe puu otsa kokku ja nagu üksteise lõbustuseks karglevad ja lendlevad nad oksalt oksale. Selle juures ajavad nad oma saba võimalikult laiali ja oma uhked suled hästi kohevile, püüdes üle trumbata teisi oma toreduse ja iluga. Nii tantsivad nad puu okstel ja tervitavad üksteist imeliku, ainult neile enestele arusaadava häälitsemisega.

Seda aega tarvitavad kütid — tumenahksed paapuad. Oma sulgede ilust joovastatud, unustavad paradiisilinnud ära endile omase ettevaatlikkuse. Paapuad kuulevad juba kaugelt nende imelikka hääli ja hiilivad ettevaatlikult lähemale. Üks küttidest ronib lähedaloleva puu otsa, võtab vibupüssi ja nooled kaasa ning peidab enese tihedate lehtede varju. Siit laseb ta nooltega, ilma et linnud teda tähele paneksid,